

Sygn. akt I C 3635/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2017r.

sprawy

z powództwa (...) **Spółka Akcyjna z/s w W. (KRS (...))**

przeciwko pozwanemu **R. K. (PESEL (...))**

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

Sygn. akt I C 3635/16

UZASADNIENIE

W dniu 16 września 2016r. powód (...) S.A. z/s w W. skierował do elektronicznego postępowania upominawczego żądanie zasądzenia od pozwanego R. K. kwoty 2.200,78zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód przytoczył okoliczności wskazujące na jego legitymację czynną oraz oznaczył źródło zobowiązania, jego wysokość oraz wymagalność podając, iż dochodzone roszczenie stanowi należność wynikającą z nienależycie wykonanej umowy pożyczki łączącej pozwanego z powodem.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 20 października 2016r. w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1587547/16 uwzględniono w całości roszczenia powództwa i orzeczono o kosztach postępowania.

Pozwany skutecznie złożył sprzeciw od opisanego wyżej orzeczenia.

Pozwany zaskarżył przedmiotowe orzeczenie w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu tego pisma procesowego pozwany podniósł, iż dokonywał spłaty pożyczki regularnie i wykonał całe zobowiązanie.

W piśmie procesowym z dnia 1 marca 2017r. powód dokonał zmiany jakościowej powództwa ograniczając wysokość dochodzonej należności do kwoty 1.431,06zł.

Jednocześnie powód wskazał, iż pozwany dokonał na jego rzecz wpłaty jedenastu kwot po 256,94zł każda i w dniu 7 lutego 2017r. dwóch dodatkowych kwot w wysokości 739,72zł i 30,00zł.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powód (...) S.A. z/s w W. prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie udzielania pożyczek.

W dniu 6 października 2015r. pozwany R. K. zawarł z powodem (...) S.A. z/s w W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...).

W ramach przedmiotowej umowy powód przyznał pozwanemu do korzystania kwotę pieniężną w wysokości 2.800,00zł. Ponadto powód oznaczył w treści umowy, iż zobowiązanie poza należnością pożyczkową obejmuje: jednorazową opłatę przygotowawczą w wysokości 975,00zł, odsetki kapitałowe przy ustaleniu stopy rocznej na 10% oraz opłatę administracyjną w wysokości 25,00zł miesięcznie. Całkowitą kwotą do zapłaty powód oznaczył w wysokości 4.299,77zł.

Umowa miała charakter terminowy. Pozwany zobowiązał się do spłaty całości zobowiązania według harmonogramu w 14 ratach począwszy od dnia 5 listopada 2015r. do dnia 5 grudnia 2016r. Wysokość każdej z rat obejmowała kapitał odsetki, część opłaty przygotowawczej i opłatę administracyjną.

Pozwany dokonał na rzecz powoda wpłat z tytułu wykonania zobowiązania w łącznej wysokości 3.596,06zł, przy czym do dnia wniesienia pozwu w wysokości 2.826,34zł, w tym w dniach: 24 kwietnia 2015r. na kwotę 256,94zł, 22 maja 2015r. na kwotę 256,94zł, 24 czerwca 2015r. na kwotę 256,94zł, 24 lipca 2015r. na kwotę 256,94zł, 24 sierpnia 2015r. na kwotę 256,94zł, 24 września 2015r. na kwotę 256,94zł, 22 października 2015r. na kwotę 256,94zł, 24 listopada 2015r. na kwotę 256,94zł, 22 stycznia 2016r. na kwotę 256,94zł, 25 lutego 2016r. na kwotę 256,94zł, 3 marca 2016r. na kwotę 256,94zł oraz w dniu 7 lutego 2017r. na kwoty 739,72zł i 30,00zł.

W dniu 16 sierpnia 2016r. powód wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki i wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 2.197,86zł do dnia 30 sierpnia 2016r.

(odpis KRS k. 22-28, umowa (...), informacja powoda i harmonogram k. 35, monit k. 36, wezwanie do zapłaty k. 37, 38, wypowiedzenie umowy k. 39-40, oświadczenie powoda k. 46)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 353 § 1 kc, podstawowym obowiązkiem dłużnika jest spełnienie świadczenia. Prowadzi ono do zaspokojenia interesu wierzyciela, wskutek czego zobowiązanie wygasa.

Artykuł 354 kc określa obowiązki dłużnika w ten sposób, że oprócz treści zobowiązania rozumianej jako nakazy wyrażone w czynności prawnej stanowiącej źródło zobowiązania oraz odnoszących się do tego zobowiązania normach prawnych jego zachowanie powinno odpowiadać trzem dalszym wzorcom postępowania - celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego, a także ewentualnie ustalonym zwyczajom, natomiast art. 355 kc określa sposób, w jaki dłużnik powinien wykonywać zobowiązanie i w tym znaczeniu stanowi swoistą kontynuację uregulowań zawartych w art. 354 kc i jednocześnie przepis ten definiuje pojęcie należytej staranności oraz ustanawia obowiązek dokładania owej staranności.

Niedostosowanie się przez dłużnika do opisanych wyżej wymagań sprawia, że dojdzie do nienależytego wykonania zobowiązania lub niewykonania całkowitego (art. 471 kc). Każda bowiem rozbieżność pomiędzy prawidłowym spełnieniem świadczenia a rzeczywistym zachowaniem się dłużnika rodzi odpowiedzialność kontraktową. Nienależyte wykonanie zobowiązania ma bowiem miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. Wskazać jednak należy, że dłużnik zawsze, bez względu na rodzaj winy, odpowiada wobec wierzyciela za uchybienia obowiązkowi dołożenia należytej staranności (art. 355 kc).

Powoda oraz pozwanego wiązała ważna i skuteczna umowa pożyczki w rozumieniu art. 720 i n. kc.

Strony w ramach istniejącego kontraktu uzgodniły elementy przedmiotowo i podmiotowe istotne oraz w sposób jednoznaczny i indywidualny określiły prawa i obowiązki podmiotów zobowiązań.

Powód w sposób właściwy przekazał pozwanemu umówione świadczenie, natomiast pozwany w sposób należyty wykonał zobowiązanie zachowując się według treści umowy poprzez spłatę należności wynikających z istniejącego stosunku obligacyjnego.

Po stronie pozwanego nie powstała odpowiedzialność kontraktową i obowiązek naprawienia szkody albowiem pozwany nie uchybił swoim obowiązkom (por. art. 471 kc i art. 361 § 1 i 2 kc).

Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, iż powództwo nie podlegało uwzględnieniu. Nie zmienia nic w ocenie Sądu okoliczność, iż pozwany po wniesieniu powództwa dokonał na rzecz powoda kolejnych wpłat, tym bardziej korelując to zachowanie z treścią sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Żądanie powództwa należało uznać za zasadne jedynie w zakresie kwoty pożyczki – kapitału i odsetek.

Jako niezasadne i bezpodstawne, a także naruszające przepisy prawa, w tym prowadzące do obejścia przepisów ustaw należało uznać żądania zapłaty od pozwanego jednorazowej opłaty przygotowawczej w wysokości 975,00zł i miesięcznej opłaty administracyjnej w wysokości po 25,00zł miesięcznie. Powód nie wykazał również, że poniósł koszty windykacyjne w deklarowanej przez niego wysokości, tym bardziej, iż z dokumentów dołączonych do pozwu wynika, że jedyną korespondencją, którą powód doręczył pozwanemu było oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki i ostateczne wezwanie do zapłaty. Z podanych względów nie znajduje również żadnego uzasadnienia normatywnego czy też ekonomicznego domagania się od pozwanego kwoty 123,00zł tytułem kosztów przygotowania i wysyłki monitu i wezwania do zapłaty oraz kwoty 75,00zł tytułem kosztów przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego (por. art. 385 i n. kc oraz art. 5 kc i art. 58 § 1 - 3 kc przy uwzględnieniu przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2016.1528 – j.t. ze zm.)).

We wskazanej części żądania powoda należy potraktować jako postanowienie nieważne i nieznajdujące uzasadnienia normatywnego, stanowiące klauzule abuzywne, sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa.

Jednakże pomimo, że takie postanowienia umowne zostały ustalone między stronami i zapisane w treści łączącego te podmioty kontraktu, to nie powoduje to nieważności całej umowy, a jedynie jej części w tym zakresie (por. art. 58 § 3 kc, art. 5 kc i art. 385 i n. kc, art. 361 – 363 kc).

Nadużycie prawa podmiotowego traktuje się jako zachowanie rażące i nieakceptowane albowiem klauzula generalna zawarta w art. 5 kc zawiera odesłanie do zasad słuszności, dobrej wiary w sensie obiektywnym, zasad uczciwości obowiązującej w stosunkach cywilnoprawnych i zasady lojalności wobec partnera. Przepis art. 58 kc wyznacza od strony negatywnej ogólne ramy dopuszczalnej treści oraz celów czynności prawnych, natomiast art. 385 i n. kc określa klauzule abuzywności postanowień umownych, tj. takich które kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, a skutek takiego układu praw i obowiązków dochodzi do rażącego naruszenia interesów konsumenta i godzenia w równowagę kontraktową.

Rażące naruszenie interesów konsumenta należy rozumieć jako nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. Natomiast działanie wbrew dobrym obyczajom w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego oznacza tworzenie przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową stron stosunku umownego.

Działalność windykacyjna to zwykła część działalności każdego przedsiębiorcy oferującego instrumenty finansowe w postaci pożyczek, zaś koszty tej działalności to właśnie koszty prowadzenia działalności gospodarczej, które to koszty są przerzucane przez tego przedsiębiorcę na konsumenta. Koszty działalności windykacyjnej pokrywane powinny być z odsetek za uchybienia w płatności poszczególnych rat kredytu, na tym polega ryzyko gospodarcze, że nie wiadomo z góry, ilu konsumentów nie będzie spłacało swych pożyczek. Działalność windykacyjna jako część działalności

przedsiębiorcy powinna być opłacalna dla tegoż podmiotu, ale też nie naruszać rażąco interesów klienta; poszczególne czynności z zakresu windykacji powinny być wycenione realnie, w oparciu o rzeczywiście ponoszone koszty.

Niezależnie od powyższego zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc).

Istota ciężaru dowodowego sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym działaniem (por. wyrok s. apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 102 kpc.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.